

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **L. P.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2025, č. j. KUOK 33541/2025

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Jeseník, Odbor přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 19. 11. 2024, č. j. MJ/65336/2024/OP/DoV, jenž nabylo právní moci 21. 3. 2025, uznal žalobce vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 a písm. f) bod 12 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil tím, že dne 8. 1. 2024 v 14:22 hod. v obci Javorník, na Nám. Svobody u domu č. 418, jako řidič motorového vozidla tovární značky Citroen C4, registrační značky X, nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, čímž úmyslně porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a dále tím, že dolní polovinu zadní registrační značky vozidla řízeného žalobcem překrývala vrstva sněhu, čímž mohla být podstatně snížena její čitelnost, a tím pádem též identifikace vozidla, čímž z nedbalosti porušil § 5 odst. 2 písm. l) zákona o silničním provozu. Za tyto přestupky uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 4 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí a

povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Jednalo se o v pořadí druhé rozhodnutí ve věci, jelikož první rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 4. 2024, kterým byl žalobce uznán vinným a potrestán pouze za přestupek nepřipoutání bezpečnostním pásem, bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 8. 2024 zrušeno a vráceno správnímu orgánu I. stupně z důvodu zatížení řízení vadou spočívající v neprojednání všech přestupků vyplývajících ze spisu ve společném řízení (registrační značka zakrytá sněhem).

2. K odvolání žalobce žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím částečně změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně co do popisu skutku ve vztahu k druhému z přestupků tak, že zadní registrační značka byla nečitelná, a tím byla znemožněna identifikace vozidla, a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Argumentace stran

3. Žalobce se domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a zastavení řízení. Předně žalobce nesouhlasil, že by se dopustil přestupku ohledně zasněžené registrační značky. Dle žalobce nelze zákon vykládat pouze gramatickým výkladem. Správní orgány zcela pominuly teleologický výklad. Postih za tento přestupek vnímal jako trest za podané odvolání, neboť ani policisté na místě zasněženou registrační značku neřešili. Uvedeného dne hustě sněžilo, jak je vidět i na videu založeném ve spise. Komunikace byly pokryty sněhovou vrstvou, takže je logické, že všechna vozidla byla zasněžená. V době, kdy vyjížděl z domu v B. (6 km od J.), byly obě registrační značky čitelné, jak si zkontroloval. Nemohl po cestě zastavovat každou minutu a kontrolovat registrační značku, to by naopak ohrozil bezpečnost silničního provozu. Pokud správní orgán tvrdil, že nesněžilo, tak to měl dokázat dotazem na ČHMÚ, a ne svými spekulacemi. Registrační značka nebyla nečitelná, neboť přední registrační značka byla čistá a čitelná. Z videa je navíc patrné, že sněhové podmínky postihly i jiné řidiče, jejich vozidla, zachycená na videu, měla taktéž zakrytu registrační značku. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že ke znečištění značky nedošlo v důsledku hustoty sněžení při jízdě, nýbrž v důsledku padajícího sněhu před jejím započítím. Svědků na místě, policistů, se na to nikdo neptal. Právě toto svědectví by přitom mělo váhu relevantního důkazu. Jiné relevantní důkazy správní orgán neměl. Žalovaný dle žalobce nepostupoval dle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť není veřejným zájmem rozšiřovat obvinění o skutek, který nenaplnil ani jeden znak přestupku. Žalovaný se tak mohl dopustit zneužití pravomoci veřejného činitele. Nadto v rozhodnutí při prvním odvolání uvedl, že přestupek ohledně pásů je prokázáný, a přesto celé rozhodnutí zrušil. Takový postup je dle žalobce přímo protizákonný.
4. Žalobce dále namítal, že v odvolání ze dne 9. 12. 2024 upozornil na případnou podjatost krajského úředníka Ing. N. Je obvyklé, že každý případ v případě více odvolání řeší tentýž úředník. Žalobce žádal, aby jeho odvolání řešil jiný úředník, jelikož Ing. N. sám navrhnul rozšíření věci o další přestupek, a je samozřejmé, že v případě odvolání proti tomuto přestupku bude ve věci rozhodovat stejně a věc potvrdí. Ing. N. byl tedy ve věci podjatý, neboť měl na věci osobní zájem, jelikož sám navrhnul rozšíření věci o další přestupek, a bylo v jeho zájmu rozhodnutí potvrdit, aby nemusel měnit názor a aby nebyl nedůvěryhodný. Tak se také stalo. Žalovaný zásadně pochybil, když o případné nepodjatosti vůbec nerozhodl samostatným usnesením, jak mu nařizuje správní řád. Je přitom logické, že v případě prvního zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ještě žalobce v osobě uvedené úřední osoby podjatost neviděl. Teprve při druhém odvolání

věděl, že pokud by ve věci rozhodoval stejný úředník, měl by na věci osobní zájem. Dřív tedy o podjatosti nevěděl, a proto závěr žalovaného, že námitku neuplatnil v souladu se zákonem bez zbytečného odkladu, není správný.

5. Dále žalobce odmítl, že by nebyl připoután bezpečnostním pásem. Tvrdil, že připoután byl, a to tím způsobem, že použil kolíček na prádlo k uchycení pásu tak, aby se mu jelo pohodlně a neškrtl jej na těle. Dle žalobce je to v silničním provozu zcela běžná věc, někteří řidiči si z toho důvodu přidržují pás rukou, což je podle něj nebezpečné. Jeho způsob připoutání se bezpečnostním pásem není protizákonný, protože splnil povinnost dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a nemohl se dopustit dotčeného přestupku, jelikož nenaplnil formální ani materiální znak přestupku. Jako důkaz o tom, že policisté nemohli vidět visící pás, jelikož byl přichycen a zaseknut kolíčkem a splýval s levým středovým bočním sloupkem vozidla, byly do spisu založeny žalobcovy fotografie, pořízené za stejných podmínek jako fotodokumentace pořízená z policejního videa. V této souvislosti dále upozornil na lživou výpověď policisty J. K., který vypověděl, že do vozidla nahlížel, ale žádný kolíček neviděl. Na videu je vidět, že ani jeden z policistů do vozidla nenahlížel, což potvrdil i druhý svědek, policista.
6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že zopakoval svou argumentaci v napadeném rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že podle § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “přestupkový zákon”) odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu, přičemž dle § 78 odst. 1 přestupkového zákona je správní orgán povinen zahájit řízení o každém přestupku, který zjistí. Skutečnost, že žalobce řídil vozidlo, jehož registrační značka byla nečitelná, vyplývala z kamerového záznamu založeného ve spisu a provedeného u ústního jednání jako důkaz. K namítanému způsobu připoutání pásu kolíčkem žalovaný uvedl, že tuto skutečnost mohl žalobce uvést již při samotné silniční kontrole, což neučinil. Jakákoliv úprava bezpečnostního pásu pomocí kolíčku, či přidržování rukou je nežádoucí, neboť jeho konstrukční provedení s takovou úpravou nepočítá a jde proti smyslu tohoto bezpečnostního prvku. Bezpečnostní pás je prvkem pasivní bezpečnosti řidiče, který má zamezit jeho pohybu proti aktivovanému airbagu umístěnému ve volantu v případě nehodového děje. K zajištění okamžité funkčnosti v době aktivace airbagu je nezbytné jeho napnutí, což by bylo při použití kolíčku znemožněno. Sám žalobce uvedl, že měl být předmětný kolíček použit za účelem omezení jeho navijení. Popruh tříbodového bezpečnostního pásu, který měl obviněný za jízdy při připoutání na sedadle užít, je ve své podstatě kombinací břišního a diagonálního pásu ve smyslu čl. 2.1 Předpisu č. 16 Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů, tj. jednoho z homologačních předpisů, na něž odkazuje příloha vyhlášky provádějící zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a jako takový má procházet přes přední část hrudníku a dále úhlopříčně od kyčle k protilehlému ramenu. Tvrzeň způsob zajištění pásu kolíčkem by byl zcela nepřijatelný a nefunkční. Ani nasimulování přichycení bezpečnostního pásu kolíčkem, jak navhoval ve správním řízení žalobce, nemohlo být způsobilé vyvrátit tvrzenou skutečnost, že žalobce nebyl za jízdy připoután. K zasněžené značce pak žalovaný upozornil na to, že částečné odstranění sněhu z přední a horní části vozidla zcela vylučuje tvrzení žalobce, že by po cestě z B. do J. hustě sněžilo. Žalovaný dále uvedl, že naplnění materiálního znaku přestupku nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně někdo omezen nebo aby byl ohrožen něčí život, zdraví nebo majetek, postačuje, že tímto jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti. Skutečnost, že v

době provedení kontroly hustě nesněžilo, vyplývá z pořízeného kamerového záznamu, proto nebylo nutné policisty vyslýchat.

III. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni rozhodnutí správního orgánu podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). O věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

K námitce podjatosti

8. Jako první se soud zabýval namítanou vadou spočívající v nikoli řádném rozhodnutí o žalobcově námitce podjatosti. Žalobce konkrétně namítal, že ve svém odvolání ze dne 9. 12. 2024 uplatnil námitku podjatosti úřední osoby Ing. N., avšak žalovaný o této námitce v rozporu se správním řádem nerozhodl samostatným usnesením.
9. Obecně platí, že není-li včasná jednoznačně formulovaná námitka podjatosti předložena k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s možným dopadem na zákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. [např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 4. 2013, č. j. 3 As 2/2013 - 22, nebo ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017 - 32]. V takovém případě by soud musel napadené rozhodnutí zrušit bez dalšího. Námitku podjatosti je ovšem třeba zároveň posuzovat nikoli čistě formálně, ale rovněž materiálně.
10. Zákonná úprava vyloučení z projednávání a rozhodování věci je zakotvena v ustanovení § 14 správního řádu. Dle jeho prvního odstavce platí, že *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.* Dle třetího odstavce pak *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").*
11. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že ve svém odvolání ze dne 9. 12. 2024 žalobce mj. uvedl: *“Chci upozornit na případnou podjatost krajského úředníka Ing. N. Je obvyklé, že každý případ v případě více odvolání řeší tentýž úředník. Žádám, aby toto odvolání řešil jiný úředník, než Ing. N, jelikož Ing. N sám navrhnul rozšíření věci o další přestupek, a je samozřejmostí, že v případě odvolání proti tomuto přestupku bude ve věci rozhodovat stejně a věc potvrdí. Tedy Ing. N. je podjatý, jelikož na věci má osobní zájem, když sám navrhnul rozšíření věci o další přestupek a bude v jeho zájmu rozhodnutí potvrdit a odvolání zamítnout, aby nemusel měnit názor a nebyl nedůvěryhodný.”*
12. Žalovaný o uvedené námitce nerozhodoval samostatným usnesením, nýbrž se k ní vyjádřil na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde po citaci zákonné úpravy § 14 správního řádu uvedl, že podle jeho názoru žalobcova námitka není námitkou podjatosti ve smyslu § 14 správního řádu, neboť se jedná o nesouhlas obviněného s vysloveným právním názorem. Dále žalovaný uvedl, že *“pokud obviněný považoval tento vyslovený právní názor odvolacího správního orgánu za možnou podjatost úřední osoby, měl svoji námitku uplatnit ve smyslu § 14*

odst. 3 správního řádu bezprostředně po doručení rozhodnutí o odvolání, což však neučinil a tuto svou námitku bez zbytečného odkladu neuplatnil. Pokud se týká žádosti obviněného, aby odvolání obviněného řešila jiná úřední osoba, této nebylo možné vyhovět z důvodu zajištění nestrannosti při rozhodování ve věci, protože se odvolací řízení vyjma opakovaných odvolání, řídí principem náhodnosti.”

13. Krajský soud s výše uvedeným posouzením žalovaného nesouhlasí, nicméně v jeho postupu neshledal nezákonnost, jelikož sám dospěl k závěru, že nebylo na místě ve věci postupovat dle § 14 odst. 3 správního řádu a o námitce rozhodovat usnesením. Předně musí soud konstatovat, že uvedená argumentace žalovaného působí zmatečně, pakliže na jedné straně tvrdí, že nejde o námitku podjatosti, avšak zároveň hodnotí její včasnost s tím, že v rozporu s § 14 odst. 3 správního řádu nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu. Je přitom logické, že v případě vyhodnocení námitky účastníka jako nikoliv řádné námitky podjatosti odpadá jakékoliv posuzování její včasnosti. Jelikož tak žalovaný učinil, považuje soud zároveň za vhodné korigovat jeho názor, neboť v rozporu s ním nemá za to, že by námitka byla opožděná. Pakliže žalobce namítal postup úřední osoby rozhodující o jeho odvolání spočívající v rozhodnutí o odvolání samotném, logicky tak nemohl činit v průběhu samotného odvolacího řízení a rovněž tak neměl důvod činit tak v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, ve kterém rozhodovala jiná úřední osoba. Naopak ve shodě s žalobcem má soud za to, že teprve až v situaci, kdy žalobce podával v pořadí druhé odvolání, bylo na místě uplatnit námitku týkající se rozhodování konkrétní úřední osoby odvolacího orgánu. Uvedené však nemá na posouzení věci žádný vliv, neboť podstatným zůstává, že se skutečně nejednalo o řádnou námitku podjatosti, pročez posuzování její včasnosti nebylo na místě.
14. Podstatou uplatněné námitky žalobce byl totiž nesouhlas s postupem úřední osoby spočívající ve zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci s tím, že mají být posouzeny všechny přestupky vyplývající ze spisu, a očekávané setrvání na tomto právním názoru. To však není důvodem podjatosti dle § 14 odst. 1 správního řádu. Okolnosti spočívající v postupu konkrétní úřední osoby v řízení nejsou důvodem jejího vyloučení pro podjatost (srov. zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 30/09, či ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1062/08, či ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, nebo rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, bod 37; byť se tato judikatura týkala otázky podjatosti soudců, lze její závěry analogicky vztáhnout i na otázku podjatosti úředních osob rozhodujících ve správním řízení – viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2023, č. j. 44 A 5/2023-49, bod 66).
15. Žalobcova námitka proto byla na první pohled nedůvodná a vůbec neměla jakýkoliv racionální základ. Soud má proto za to, že tato námitka vůbec nebyla způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 3 správního řádu, protože se jednalo o námitku zjevně nesmyslnou, což potvrzuje i judikatura NSS (rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018-50). Nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 3 správního řádu (rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34). Námitka žalobce, že o jeho námitce podjatosti mělo být rozhodnuto samostatným usnesením proto není důvodná.

K zasněžené značce

16. Ve vztahu k postihu za přestupek spočívajícím v zasněžené, nečitelné registrační značce se soud jako první zabýval namítaným nezákonným postupem spočívajícím v rozšíření postihu žalobce, když tento přestupek původně správním orgánem I. stupně projednáván nebyl.
17. Podle § 78 odst. 1 přestupkového zákona *správní orgán zahájí řízení o každém přestupku, který zjistí, a postupuje v řízení z moci úřední.*
18. Podle § 98 odst. 1 přestupkového zákona *odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu.*
19. Z citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, pakliže při přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně shledal, že správní orgán I. stupně se nezabýval všemi skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu a rozhodnutí z toho důvodu zrušil a věc správnímu orgánu I. stupně vrátil. V souladu s ustanovením § 88 odst. 1 přestupkového zákona totiž mají být všechny přestupky, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejichž projednání je příslušný též správní orgán, projednány ve společném řízení. Tvzení žalobce o tom, že se jednalo o trest ze strany žalovaného za podané odvolání, je pouhou ničím nepodloženou spekulací. Rovněž skutečnost, že ani policisté zasahující na místě zasněženou značku neřešili, je z uvedeného důvodu bez významu.
20. Přestupkový zákon sice zakotvuje zásadu zákazu reformace *in peius*, tedy zákaz změny k horšímu, a to v ustanovení § 98 odst. 2, avšak ta směřuje na jiné situace. Podstatou zákazu reformace *in peius* podle uvedeného ustanovení je nemožnost změny uloženého správního trestu v neprospěch obviněného rozhodnutím správního orgánu. Ustanovení § 98 odst. 2 přestupkového zákona ani jiné ustanovení téhož zákona či správního řádu však nebrání tomu, aby v případě, kdy v odvolacím řízení vyjdou najevo skutečnosti indikující spáchání dalších přestupků, bylo odvolacím orgánem rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k doplnění dokazování a novému rozhodnutí.
21. V rozsudku ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016-42, NSS upozornil, že v přestupkovém řízení *„nevystupuje jako účastník tohoto řízení, veřejný“* žalobce; *povinnost zrušit napadené rozhodnutí pro rozpor s právními předpisy, aniž by kdokoli mohl podat odvolání do výroku o vině či trestu v neprospěch přestupce, tak leží na odvolacím orgánu, který dle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.*“
22. Z hlediska procesních práv obviněného z přestupku je podstatné, že v případě nového projednání poté, kdy je věc vrácena do stádia řízení před správním orgánem I. stupně, je mu zachována plnohodnotná možnost obrany proti skutkovým a právním závěrům správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016-42). V tomto ohledu přitom porušení svých práv žalobce nenamítal.
23. Postup žalovaného, kterým první rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení (i přes konstatování o prokázání přestupku spočívajícího v nepřipoutání bezpečnostním pásem) tak nebyl nezákonný (ani v rozporu s § 89 správního řádu).

24. Pokud pak jde o samotné naplnění dotčené skutkové podstaty, ta vychází z ustanovení § 5 odst. 2 písm. l) zákona o silničního provozu, dle kterého *řidič nesmí řídit vozidlo, jehož tabulka registrační značky je zakryta, nečitelná nebo upravena anebo umístěna tak, že je znemožněna nebo podstatně ztížena její čitelnost*. Již ze samotné textace citovaného ustanovení vyplývá, že argumentace čitelností přední tabulky registrační značky je nerozhodná, jelikož zákon postihuje nečitelnost tabulky v jednotném čísle, tedy kterékoliv z tabulek registrační značky a je nerozhodné, že druhá z nich čitelná je.
25. Soud ze správního spisu ověřil, že na kamerovém záznamu pořízeném z palubní kamery policejního vozu je vidět, jak zasahující policista za účelem lustrace žalobce očišťuje sníh ze zadní tabulky registrační značky, aby údaje na registrační značce přečetl, jelikož ta je ve své spodní polovině zcela pokryta sněhem. Dle názoru soudu nastala situace zcela výstižně ilustruje smysl dotčené normy, tedy proč je výše popsané jednání postihováno jako přestupek. Nečitelná registrační značka mj. vylučuje možnost identifikace vozidla a jeho provozovatele, která je důležitá nejen pro policisty vykonávající dozor nad bezpečností silničního provozu. Ve věci tak rozhodně nebyl aplikován pouze gramatický výklad dotčené normy, naopak jednání žalobce zcela vystihlo smysl a účel dotčeného zákonného ustanovení.
26. Argumentaci o hustém sněžení v době provedení předmětné silniční kontroly žalobce uplatňoval již v průběhu správního řízení, přičemž správní orgán I. stupně se touto otázkou zabýval na str. 9 a 10 svého rozhodnutí a žalovaný pak na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Krajský soud se přitom se správními orgány a jejich podrobnou argumentací k této otázce ztotožňuje a sám nemá co by nad rámec dodal, proto na tuto argumentaci pro úplnost odkazuje. Z kamerového záznamu založeného ve spise je zřejmé, že v době předmětné silniční kontroly rozhodně hustě nesněžilo, vozovka i chodníky jsou sice pokryty vrstvou sněhu, ale vrstvou již odhrnutou a uježděnou/ušlapanou nenasvědčující tomu, že by bezprostředně předtím mělo v místě hustě sněžit. Nejvýstižněji se soudu jeví argumentace žalovaného spočívající v tom, že skutečnost o garážování vozidla vylučují rampouchy zmrzlé vody před pravým předním kolem vozidla, jak je zachyceno na fotografiích založených ve spise, a stejně tak absentující silná vrstva sněhu na přední a horní části vozidla rozhodně nenapovídá tomu, že by po cestě hustě sněžilo. Koneckonců i naprostá čistota všech oken vozidla dle názoru soudu napovídá naopak tomu, že žalobce zkrátka vozidlo před započítím jízdy nedostatečně od sněhu očistil, čemuž odpovídá i způsob zakrytí zadní registrační značky sněhem, který neodpovídá hustému sněžení během jízdy vozidla. Kamerový záznam a z něj pořízené fotografie, oboje založené ve správním spise, přitom k posouzení této otázky disponují zcela dostatečnou vypovídací hodnotou, proto správní orgány v této souvislosti neměly důvod k pořizování a provádění dalších důkazních prostředků. Argumentace jinými vozidly zachycenými na videu a fotografiích je pak pro posouzení věci irrelevantní, nadto na rozdíl od žalobce má soud naopak za to, že jejich registrační značky byly čitelné. Námitku žalobce v každém případě hodnotí soud jako nedůvodnou.

K připoutání se za pomoci kolíčku

27. Konečně, žalobce odmítal, že by se dopustil přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Uvedená povinnost je zakotvena v ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, dle kterého *řidič motorového vozidla je kromě povinností*

uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.

28. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že jak na kamerovém záznamu, tak na fotografiích pořízených z tohoto záznamu je zcela jasně patrné, že místo mezi levým středovým sloupkem vozidla a sedadlem řidiče, kde při připoutání se bezpečnostním pásem by tento pás byl natažen, je prázdné. Žalobce tvrdil, že připoután byl, avšak pás si zajistil za pomoci kolíčku na prádlo tak, aby jej neškrtil na těle. Tomuto tvrzení krajský soud neuvěřil.
29. Předně musí soud uvést, že nesouhlasí se závěry správních orgánů, které na základě svědeckých výpovědí měly za prokazané, že svědek, policista J. K., se do vozidla díval a žádný kolíček ve vozidle neviděl. Ve shodě s žalobcem má soud za to, že z kamerového záznamu vyplývá, že se ani jeden z policistů do vozidla cíleně zblízka nedíval. Toto dílčí pochybení správních orgánů však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv, neboť jejich závěr o naplnění dotčené skutkové podstaty přestupku žalobcem je správný.
30. K závěru, že žalobce připoután nebyl, a to ani za pomoci kolíčku, vedly soud následující skutečnosti. Předně je s podivem, že by žalobce skutečnost, že připoután byl za pomoci kolíčku, neuvedl na místě policistům. Rovněž nestandardně působí další skutečnost vyplývající z kamerového záznamu, a sice že žalobce ihned po zastavení vozidla na výzvu policistů vystoupil spěšně z vozidla a vykročil směrem k policistům, teprve vystupujícím z policejního vozidla, a nedal jim tak příležitost k ověření, zda připoután byl (a případně jak) či nebyl. Jako zásadní se však soudu jeví skutečnost, že dle jeho názoru obyčejný kolíček na prádlo zkrátka není způsobilý vzdorovat síle automatického navíjení bezpečnostního pásu při jízdě. Pro všechny řidiče je notorií, že bezpečnostní pás za účelem plnění své funkce disponuje systémem automatického navíjení, který se aktivuje při započetí jízdy a který způsobí, že je-li v ten moment pás natažen tím způsobem, že je volně prověšen, aniž by těsně obepínal tělo cestujícího, pás se automaticky silou navine zpět do středového sloupku, v němž je upevněn, tak, aby tělo cestujícího natěsně obepínal a mohl tak plnit svoji funkci. Tomuto zpětnému navinutí není dle soudu kolíček způsobilý zabránit.
31. Žalobce v průběhu správního řízení do správního spisu založil fotografie simulující připoutání pásem za pomoci kolíčku, které dle něj měly prokázat, že při pohledu na vozidlo zvenčí z boku (tak jak je zachyceno na fotografiích pořízených z kamerového záznamu policistů) je rovněž prostor mezi levým středovým sloupkem řidiče a sedadlem řidiče prázdný i přes takovéto připoutání. Na těchto fotografiích je skutečně popsáno místo, kde by měl být natažen bezpečnostní pás, prázdné, a na fotografii zevnitř vozu je zachycen kolíček na prádlo uchycen na pásu těsně pod místem jeho navíjení. Tyto fotografie však zřetelně byly pořízeny v momentě, kdy vozidlo stálo, a nikoliv během jízdy, proč se nemohl aktivovat systém automatického navíjení popsáný v předchozím odstavci. Další neméně podstatnou skutečností pak je, že zatímco na fotografiích pořízených žalobcem je evidentní, že žalobce musí být celými zády opřen do sedadla, aby pás zajištěný kolíčkem zůstal prověšen přesně po povrchu středového sloupku a zůstal tak vnějšímu pozorovateli skryt, na fotografiích pořízených z kamerového záznamu je zřetelná mezera mezi siluetou žalobce a sedadlem, ve které by i pás prověšen způsobem nasimulovaným žalobcem musel být vidět.
32. Pouze pro úplnost pak soud dodává, že i kdyby žalobce skutečně byl připoután za pomoci kolíčku, jak tvrdil, přesto by se uvedeného přestupku dopustil. Oba správní orgány žalobci vyčerpávajícím způsobem popsaly funkci bezpečnostního pásu jakožto základního

bezpečnostního prvku a mechanismus, jakým tuto funkci plní. Správní orgán I. stupně tak učinil na str. 7 a 8 svého rozhodnutí, žalovaný pak rovněž na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. S tímto popisem se krajský soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Je-li základním smyslem zákona o silničním provozu i přímo dotčeného výše citovaného ustanovení zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu (např. rozsudky NSS ze dne 4. 5. 2017, čj. 10 As 318/2016-46 a ze dne 18. 7. 2007, čj. 1 As 24/2006-86), pak jakýkoliv zásah do plnění bezpečnostní funkce bezpečnostního pásu, jakým použití kolíčku bezpochyby je, je s tímto účelem v přímém rozporu a o splnění povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tak nemůže být řeč. Žalobce proto svým jednáním naplnil jak formální, tak materiální stránku přestupku. Jakákoliv argumentace o tom, co v této souvislosti je či není běžné u jiných účastníků silničního provozu, je zcela irelevantní. Rovněž tuto žalobní námitku proto soud hodnotí jako nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

33. Jelikož soud neshledal žalobní argumentaci důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť plně procesně úspěšnému žalovanému v soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, který o ní rozhodne.

Olomouc 6. listopadu 2025

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně